

16. nedeľa cez rok A

19. júla 2020

Mt 13, 24 – 43

Milé sestry a bratia v Kristovi

O živote môžeme obrazne povedať, že je cestou. Pre nás kresťanov okrem iného cestou za božím kráľovstvom. Nie je to ľahká cesta, ani krátka túra, ktorou poľahky dosiahneme vrchol, z ktorého sa u budeme kochať výhľadom do okolia. Skôr sa, vedení víziou pekného výhľadu, namáhame, výhľad sa nám spočiatku ukáže len kde - tu. Aby sme na tejto ceste neustrnuli, potrebujeme aspoň občas povzbudenie a rovnako aj spoločenstvo iných.

Bohužiaľ v dnešnej dobe individualizmu často zabúdame, že cirkev je v prvom rade spoločenstvom – spoločenstvom, v ktorom sme odkázaní na seba navzájom. Spoločenstvom, v ktorom do cieľa neprichádzame sami – ale len spolu s inými - nie na úkor iných, nie tak, že ich predbehneme. Niekedy musíme zniesť aj to, že i v našom spoločenstve sa vyskytujú chyby, omyly a zlyhania. Aj Cirkev preto vždy rozmýšľala, ako im predísť, ako sa z chýb poučiť a očistiť sa. Iste je aj to potrebné – tak ako aj my sa máme očisťovať zo svojich vlastných chýb. Ale Ježišove slová dnešného evanjelia hovoria prekvapivo ešte niečo iné: nechajte oboje - pšenicu aj s kúkoľom - rásť až do žatvy. Až potom sa bude riešiť, čo s burinou. Najprv sa máme podľa Ježiša zamerať na dobro – sústrediť sa na úrodu našich životov. A to nielen izolovane, ale spoločne. Pretože až do žatvy je nádej, že sa dobro znásobí, získa prirodzene nadvládu nad tým, čo je zlé. Alebo my kresťania povieme, že je nádej, že zlo môžeme dobrom premôcť.

Evanjelium nám cez obraz žatvy pripomína zmysel cesty nášho života, ku ktorému sa nedostaneme tak, že budeme odstraňovať úzkostlivo všetky naše chyby, či chyby iných, pričom stratíme víziu úrody, víziu dobrej budúcnosti. Musíme však byť trpezliví – niekedy aj sami so sebou, so svojimi vlastnými nedokonalosťami. Rovnako to platí aj pre cirkev – ani ako spoločenstvo nemôžeme ustrnúť len v starosti o svoju vlastnú domnelú čistotu. Namiesto toho sa máme snažiť byť dynamickým kvasom, ktorý sa vie pozeráť do budúcnosti, usiluje sa spájať staré s novým. Vždy znovu sa máme snažiť vytvárať vzťah k Bohu aj vzťah k druhému človeku. Pretože v tomto vzťahu sa nám otvára reč, vo vzťahu k Bohu i k človeku sa vytvára aj reč, ktorou vieme (pri všetkej svojej nedokonalosti) osloviť Boha – reč modlitby. Aj keď to je niekedy namáhavé, Ježiš hovorí: Hľadajte najprv kráľovstvo božie a všetko ostatné sa vám pridá. V úprimnom vzťahu k bohu i k človeku sa nám zrodí aj všetko ostatné.

Ježišov obraz pšenice a kúkoľa je obrazom hospodára, ktorý nemyslí len na okamžitý úžitok, ale pozerá sa na život zo širšej perspektívy. Hospodár vždy pozerá na to, čo bude ďalej, čo prinesie budúci rok, čo treba spraviť pre budúcnosť. Vie sa napriek problémom pozeráť s dôverou do budúcnosti. Dôvera prináša otvorenosť aj voči tomu, čo je nové, čo prináša do nášho sveta nové pohľady, vie tvorivo spájať staré s novým.

Dnešné texty nás vedú aj k ďalším myšlienkam. Je to predovšetkým dôvera v Boha, ktorú pripomínalo starozákonné čítanie, a z ktorej pramení aj spôsob modlitby, ktorý propaguje apoštol Pavol.

Ani my kresťania často nevieme, ako si nájsť prístup k modlitbe. Nevieme, či modlitba je len akýmsi cvičením so slovami, nevime, čo modlitba môže nášmu životu poskytnúť. Dnes by sa asi už len málo ľudí modlilo na rohoch ulíc s tým, aby sa ukazovali, prezentovali sami seba – ako to pranieroval Ježiš.

Apoštol Pavol ale hovorí o Duchu, ktorý sa v našom vlastnom vnútri ozýva, prihovára sa nám nevýslovným vzdychaním. Ak sa vieme pred týmto tajomným Bohom v duchu otvoriť, potom tohto Ducha zakúsime ako dar. Možno slová modlitieb – tak ako sme sa ich naučili a tým, že niekedy sú aj kostrbaté - pripomenú nám nielen našu ľudskú nedokonalosť, ale ak bude úprimná, práve vedomie našej nedokonalosti nás môže otvoriť pre skutočnú modlitbu nášho srdca.